

Обліковець

марина ТРОЯН

фото люб'язно надано автором

Марина Троян почала літературну кар'єру з перемоги у всеукраїнському літературному конкурсі «Вірю в майбутнє твоє, Україно». А вже 2012 року вона вирішила спробувати сили у великій літературі, і на неї, безумовно, чекав успіх. За дебютний роман Марина Троян здобула Міжнародну премію імені Олеся Гончара, а за наступний роман, «Обліковець», — II премію «Коронації слова—2013».

Історія захоплива, розказана уміло, досконало й сердечно. Це оповідь, у яку авторка вклала душу, це книга, якій віриш без примусу, від якої важко відірватися, а перегорнувши останню сторінку, ти заздрити тим, для кого знайомство з «Обліковцем» іще попереду.

Наталка Шевченко, письменниця

Кожна людина має власного обліковця, хіба що не може його побачити, адже він... нематеріальний. Він як янгол-охоронець, тільки йому суворо заборонено втручатися у життя опіканця. Обліковець сам обирає людину, за якою спостерігатиме. Але чи свідомо він робить цей вибір? Чи, може, щось, що залишилось у минулому житті, підказує йому, кого обрати? І що станеться, коли обліковець вирішить допомогти своєму опіканцеві?

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-5787-3

9 789661 457873

2013

марина ТРОЯН

Обліковець

марина

ТРОЯН

Обліковець

kraft foods

Коронація

слова

ІНТЕР

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Марина
ТРОЯН

Обліковець

Обліковець

марина

ТРОЯН

РОМАН

Лауреат II премії
Міжнародного літературного конкурсу
романів, кіносценаріїв, п'єс,
пісенної лірики
та творів для дітей
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

ХАРКІВ 2013

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Т76

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Віталія Котляр*

ISBN 978-966-14-5787-3

- © Троян М. М., 2013
- © DepositPhotos.com / Konrad Vak, обкладинка, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2013

ПЕРЕДМОВА

Кожне вдале нове знайомство потребує розголосу (звісно, якщо йдеться не про сердечні таємниці). Особливо це стосується книжок. Прочитавши твір, який сподобався, зачепив тебе і дрібними скалками вдалих образів та метафор тривалий час тривожить твоє серце, завжди прагнеш поділитися своїми враженнями — але не завжди знаєш, як це краще зробити. Переказувати сюжет? Це нечесно щодо тих, хто ще не читав книгу. Напустити туману й обмежитися загальними фразами та вигуками «Чудово! Неперевершено!»?.. Це також нечесно, знову ж таки — щодо майбутніх читачів. Промовчати, і нехай небайдужі самі пірнають по свої перлини в бурхливе море сучасної літератури? Однозначно не варіант. То що ж тоді робити? Мабуть, спробувати дати всього потроху, крім мовчання, звісно. І сподіватися, що це буде корисним тому, хто вперше взяв до рук уподобану тобою книжку.

Світ, створений автором, завжди має бути справжнім. У нього мусиш вірити. І байдуже насправді, у якому жанрі написано роман. Містика, фантастика, суворий реалізм, екскурс в історію або альтернативна історія... варіантів безліч. Але читач мусить бути певен: отак усе і трапилося. Саме так і ніяк інакше. На позір це ніби просте завдання, однак не в кожного, навіть відомого автора, це виходить. Проте створити не один, а цілих два реалістичні, проникливі, впізнавані й надзвичайні світи, безумовно, вдалося Марині Троян у романі «Обліковець».

Світ перший — наш із вами. У ньому живуть наші сучасники, звичайні люди, не заморські принцеси, не лорди та герцоги, не американські кінозірки, а ті, кого називають «пересічними грома-

дянами». Вони багаті і бідні, закохані і самотні, порядні і безпринципні. Вони мріють і страждають, потерпають від ран і завдають болю, ідуть до мети за будь-яку ціну і знають, що далеко не завжди мета виправдовує засоби. Вони — живі і справжні й тому не лишають байдужими. І циганка Лейла, чия мрія лікувати людей раз у раз розбивається об суспільний стереотип — квітчаста спідниця, сім разків намиста на шиї та скоромовка «соколику срібний, дай поворожу, усю правду скажу», і її мати, цілителька Серафима, і Міла, юна, чиста, надзвичайно віддана своїй родині дівчина — віддана тим, хто, правду мовити, не вартий доброго слова, і Славо — син заможних батьків і заручник їхнього уявлення про те, що є правильним заняттям для чоловіка, — усі вони напроцуд реальні і хвилюють, збурюють уяву та викликають співчуття цією реалістичністю. У них просто неможливо не вірити. Вони — це ми. Їхнє життя — це наше життя. Тому воно нас і цікавить.

Світ другий — потойбічний. Загадкові сірі та білі обліковці, яких має кожна людина, але не янголи-охоронці. Вони не можуть захистити своїх опіканців від жодної біди, їм узагалі заборонено втручатися у справи земні та виказувати будь-які емоції, однак і в тому, іншому світі заборонений плід — найсолодший. Їх бачать діти та божевільні, а вони бачать нас, доки хочуть бачити; вони не ходять за нами слід у слід, бо їхнє завдання — не охороняти, а рахувати. Що саме? Вони спочатку й самі не знають що. Потім — не знають навіть. А згодом разом зі знанням приходить усвідомлення мети — їхньої і їхніх опіканців. Обліковці дізнаються, хто вони, звідкіля взяли і ким, можливо, стануть. А далі... історія про те, як перетинаються ці світи. Історія захоплива, розказана вміло, досконало і — сердечно. Це оповідь, у яку авторка вклала душу, це книжка, якій віриш без примусу, від якої важко відірватися, а перегорнувши останню сторінку, ти починаєш заздрити тим, для кого знайомство з «Обліковцем» іще попереду. Дуже сподіваюся, що для вас воно буде не менш приємним, ніж для мене.

Наталка Шевченко

ПРОЛОГ

Коли на мене дмухнув вітерець, а я нічого не відчув, то подумав: «Буває». Коли в око різнуло світло, відблиск сонця від води, а я навіть не примружився, виникли певні підозри.

Коли млява чайка неквапно летіла просто на мене, навіть не збираючись звертати, я подумав: «Із чайками також буває». Коли горопашна птаха таки влетіла прямісінько в мене й без найменшої шкоди фізичному та психічному здоров'ю й вилетіла з іншого боку, попрямувавши собі далі, — я вже точно знав, що вскочив у халепу.

Потупцяв по піску — ні тобі гарячого лоскоту на п'ятах, ні слідів під ногами. Вдихнув на повні легені розхвалене поетами й медиками морське повітря — і не відчув ані солоного присмаку в горлі, ні самого горла. Про легені, мабуть, я також бовкнув дурню.

Порожній дикий пляж невідомо яких широт цвів собі дикістю; хвилі перламутрового моря одна за одною облизували й без того мокрий пісок; п'ятачок сонця

гордо саяв щосили, надаючи всьому під собою безтурботної млявості.

«Життя прекрасне!» — сказав би я, огорнутий цією розкішшю. Сказав би, якби раптом не збагнув, що тепер являю собою щось, що винесене за рамки того життя.

Я швендяв по пляжу, намагаючись зібратися з думками. Ліг. Встав. Поплив. Повернувся. Нічого. І так до лиха часу. Добрим знаком було те, що я таки міг піти, лягти, встати, попливти й пірнати.

Оглянув свої руки, ноги — ніби нормальні кінцівки людської особини. Білі штани, біла сорочка — теж нічого особливого, лахи як лахи. Тільки взуття не знайшов. Мабуть, хвилі злизали, доки я силувався збагнути, що тут до чого. Обмацав щоки, ніс, бороду. Цікаво, я й гадки не мав, як це все на мені виглядає. Зиркнув довкола ще раз, але, звісна річ, тут не було не те що дзеркала, а й узагалі нічого антропологічного. У море заглядати не було сенсу — на метушливих баранцях хвиль я навіть тіні побачити не зміг.

Ліг. Задумався. Якось аж надто порожньо в голові. Крім того, що я оце зараз бачив перед собою, думати ні про що не виходило. Хіба про те, якого насправді кольору моє волосся та як виглядає носюра. Отже, можна вважати, у мене з'явилася перша мета — з'ясувати це.

Знайшовши затишну місцину, я спробував викопати в піску ямку, щоб наносити туди води і глянути на своє відображення в тій калюжі. Та дзуськи! І чому відразу не второпав: якщо я навіть слідів на піску не здатен залишити, то годі й думати цей пісок загібати руками!

Цікаво, що я маю тепер робити? Я знову ліг. Це в мене виходило найкраще.

Почало сутеніти. Сонце хилилося до обрію, немов сп'янівши від своєї вищості, мостило почервонілого

носа туди, де його не буде видно. Вітер посилився. Хвили розійшлися не на жарт. А мені знову ні холодно, ні жарко. От нудьга!

Я обіперся на лікті і дивився на рожевий захід. Гарно. Нудьга відпускала, натомість росло зачарування.

Якоїсь миті, коли я отак зачаровувався, мене осяяло нове відчуття, якого я тут ще не знав. Ні погане, ні хороше, просто відчутне. Відчуття присутності. Я озирнувся. Позаду стояв чоловік у сірих штаних і сірій сорочці. На голові в нього був чудернацький сірий капелюх, який нагадував чи то хвилю на злеті, чи кущ бур'яну. Як і я, він був босий.

— Я, мабуть, тебе тут чекаю, — сказав я перше, що спало на думку.

— Еге ж, — погодився той, ніби ми з ним і справді сто років були знайомі і він прийшов зараз привітати мене з днем народження.

— Ми маємо кудись іти? — продовжував вгадувати я, роздивляючись оте безглуздя на його голові.

— А ти вже хочеш звідси йти? — спокійно поцікавився «сірий».

— Хочу, — впевнено відповів я.

— То чому сам не пішов?

Гарне питання. А й справді, чому за весь час перебування на цьому пляжі й метикування, що я маю робити, мене й разу не зачепила проста думка — піти звідси?

«Сірий» залишався спокійним, але на його виду мінілася легка усмішка.

— Я не «сірий», а Сорой, — між іншим промовив він, наче й забувши про своє питання.

— Ти що, умієш читати думки? — вигукнув я, сповнений лоскотливої мішанини захоплення, образи й занепокоєння.

— Ні, це ти вмієш думки показувати, — усміхався Сорой уже на всі зуби. — До речі, вітаю з днем народження!

От нахаба, і це прочитав! І як тепер із ним говорити?

— Ні, я серйозно, — без тіні іронії повторив Сорой. — Вітаю тебе з днем появи в нашому світі!

Він повів мене від моря, кудись у сутінки, де місце сонця встиг окупувати не такий осяйний, але не менш самовдоволений місяць.

— То я тепер янгол? — допитувався я, намагаючись з'ясувати найсуттєвіше в цьому «нашому світі». — Чи демон?

— Ні, — отримав відповідь.

— Привид? — одразу скис я.

Сорой поплескав мене по плечу. Дивно, але цей дотик я відчув. Не тепло його руки і не тиск на моїй шкірі, як можна було очікувати. Схоже було на те, що концентрована пляма чогось інакшого з'явилася на поверхні мого особистого простору. Я дивився на його профіль, відшліфований місячним сяйвом, гладенький, довершений, але абсолютно нічим не примітний — можна відвернутися й відразу забути його. Я намагався пролізти в його думки, як він пролазив у мої, але в мене нічого не виходило.

— І не привид, — відповів він, уп'явшись у мене своїми сірими очима, у яких не було ні зверхнього висміювання, ні шанобливої доброзичливості.

Я не міг побачити там нічого. Цікаво, а мої очі чимось відрізняються? Я ж, за його словами, умію показувати свої думки.

— Хочеш подивитися? — раптом запитав Сорой. — На себе? — уточнив за мить. Не чекаючи відповіді, він показав собі під ноги, де на піску лежало щось маленьке

і тьмяне. Присівши, я збагнув, що це невеличке дзеркало, повернуте лицьовою стороною донизу.

— Пхе, — скривився я. — Хоч би не знущався! Я не зможу його перевернути! Я ж не матеріальний!

— Зможеш, якщо захочеш, — заперечив Сорой. — Ти дійсно не маєш звичного тобі тіла, — пояснював він, — і не можеш впливати на предмети в той спосіб, який тобі здається очевидним і єдиним можливим. Ти не можеш залишити відбиток на піску, наступивши на нього ногою, або підняти дзеркало, узявши його рукою. Але ти можеш зробити інакше...

Сорой глянув на дзеркало. Воно саме по собі поволі піднялося й повернулося до нього.

— О, сила думки! — Я був у захваті. Хто не мріє витворяти такі фокуси?

Сорой тільки тихенько хихикнув. Зараза, чим йому згадка про фокуси не догодила?

— Тоді думай, — підморгнув він мені, кивком показуючи на дзеркало.

Я манірно стрепенувся (гадав, що саме так треба було налаштуватися на ментальну працю), заплющив очі та почав подумки промовляти команду: «Дзеркало, повернися до мене! Дзеркало, повернися!» Повторивши разів десять, я вирішив, що цього буде достатньо, і розплющив одне око. Сорой підсміювався. Дурне дзеркало залишалося на місці.

Може, воно глухувате й треба думати голосніше? А може, очі не треба заплющувати? Точно! Чого це я так буксую, треба ж свої думки показувати. Зухвало блимнувши на Сороя, я витріщився на дзеркало. Знову почав подумки посилати команди, усе більше напружуючись і збільшуючи тиск. Дзеркало мене не чуло й залишалося нерухомим. Сорой стежив за мною зі своєї

позиції неподалік. Глянувши на нього, я побачив, що його плечі здригаються, і зрозумів, що він аж тріщав од стримуваного реготу.

— Ну годі, — нарешті промовив він. — Якби ти був людиною, то вже б луснув від напруги!

— А ти луснув би зі сміху, і всім полегшало б! — невдоволено буркнув я. — Різниця в тому, що ти знаєш, на що здатен, а я не знаю, на що здатний я. І замість того, щоб викаблучуватися, міг би навчити мене, так би мовити, основ поведінки...

— Добре, якщо ти не лізтимеш поперед батька в пекло. — Сорой був знову спокійний і виважений. — Зрештою, саме для цього я тут.

Він жестом запросив мене підійти ближче, я мовчки підкорився. Він поклав мою руку собі на плече, і я знову відчув те зіткнення з інакшим. Він із хвилину помовчав, дивлячись на дзеркало.

— Щось відчуваєш? — запитав він. — Крім доторку?

— Ні, — чесно відповів я.

— Добре, — кивнув він. — А тепер? — запитав, знову глянувши на дзеркало перед ним.

Раптом моя рука ніби змокрила й залипла. З огляду на мою теперішню іпостась, це було якесь безглузде відчуття, але я міг би сказати, що вмастився рукою в теплий мед. Тим часом дзеркало ворухнулося й застрибало між нами, мов тенісний м'ячик.

Я відняв свою руку, яка пашіла тим липким теплом, і дивився на неї, мов на пришитий до мене хвіст. Рука вмить охолола і знову втратила чутливість. Дзеркало зупинилося перед Сороем.

— Урок перший, — вимовив той. — Силу мають не твої думки, а твої бажання. Щоб щось зробити, ти маєш не тільки подумати, а дуже захотіти.

Літературно-художнє видання

ТРОЯН Марина

Обліковець

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *О. М. Хвостова*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 13.08.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 15,12.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ВАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 2891 від 04.07.2007 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб “Клуб Сімейного
Дозвілля”»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел./факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Армійська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю. Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Новобудов, 3
Тел.: +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ВКО “Універсальний бізнес”»

83096, м. Донецьк, вул. Куйбишева, 131-Г
Тел.: +38 (062) 345-63-08
+38 (062) 348-37-92
+38 (062) 348-37-86
e-mail: ksd@kredo.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Троян М.

Т76 Обліковець : роман / Марина Троян ; передм. Н. Шевченко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 288 с.

ISBN 978-966-14-5787-3

Хто такий той дивний обліковець і чому він обрав для опіки 18-річну Мілу? У світі нематеріальному обліковці людських душ — найзагадковіші постаті. Їм суворо заборонено втручатися у життя своїх опіканців. Їхня мета — вести облік радощам і жалям. А потім усе переводити у гроші. Навіщо — питання, на яке жоден з обліковців не знає відповіді. Та що станеться, коли цей світ і світ потойбічний перетнуться і людина зможе побачити свого обліковця?

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР

Генеральні партнери конкурсу «Коронація Слова»

ІНТЕР

Партнери

Інформаційні партнери

